

τά της αγωνιωδῶς προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Λεάνδρου.

— Ω! θεέ μου, πόσον εἶμαι εὐτυχής, ἐψιθύρισε καὶ ἀνταπέδιδε τὰς ἐρωτικὰς αὐτοῦ ἐκφράσεις.

Τί ἔλεγον; Λέξεις ἀερῶδεις, παιδικαί, μηδαμιναί· καὶ ὅμως δι' αὐτοὺς ἦσαν τὸ πᾶν· ἦσαν αἱ λέξεις ἐκείναι ὁ ἐπίσημος ὄρκος τῆς ἀγάπης των.

Ἐστήριξεν ἐλαφρῶς ἡ Ἴρις τὸ μέτωπόν της ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Λεάνδρου καὶ ἐγκατελείφθη εἰς τὰς θωπείας ἐκείνου.

— Σὲ ἀγαπῶ, ἔλεγον ἐκεῖνος, καὶ σὲ ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας· δὲν ἤμπορεις, Ἴρις, νὰ φαντασθῇς τὸν πρὸς σὲ ἐρωτά μου. — Ω! νὰ ἤξευρες ποσάκις ἐρρέμβασα συλλογιζόμενος μόνον σέ. Ἀπότου πρὸ διετίας σὲ εἶδον, ἀφ' ἧς στιγμῆς πρώτην φοράν ἤκουσα τὴν φωνήν σου, ἡσθάνθην ὅτι ἄρρηκτος δεσμός με συνέδεσε πρὸς σέ. Αὐτὸ τὸ ὄνομά σου μοῦ προξενεῖ εὐχαρίστησιν ὅταν τὸ προφέρω, καὶ ὁσάκις τὸ ἐπαναλαμβάνω αἰσθάνομαι ὅτι ἐγγαράσσεται βαθύτερον ἐντὸς τῆς καρδίας μου.

Ἐκείνη κατ' ἄρχάς οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ τόση ἦτο ἡ χαρὰ καὶ εὐχαρίστησις, ἣν ἡσθάνετο. Συνεκλείετο εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ δὲν ᾔθελε νὰ λύσῃ τὸν δεσμόν τῶν βραχιόνων της, δι' οὗ περιέβαλε τὸν τράχηλόν του.

— Σὺ ἡγνόςεις τὸν ἐρωτά μου, ἐξηκολούθησεν νὰ λέγῃ ὁ Λεάνδρος· ἀλλ' ἠλπίζον ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα νὰ τὸν μαντεύσῃς, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν μ' ἔμελλε νὰ ἀποθάνω. Με ἀγαπᾷς λοιπὸν καὶ σύ, Ἴρις;

— Τὸ βλέπεις, ἠδυνήθη μόνον νὰ εἴπῃ ἐκείνη, καταφιλοῦσα αὐτόν.

Ἡ ὥραιότης τῆς Ἰριδος ἐμέθυε τὸν Λεάνδρον· οὐδένα ἄλλον ἡγάπα πλείυτερον αὐτῆς ἐν τῷ Κόσμῳ. Ἡ σιωπὴ των παρετάθη ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν, καθ' ἣν ἀλληλοκρατούμενοι ἀμφοτέροι ἐρρέμβαζον.

Ἀμφοτέροι ταῦτοχρόνως σχεδὸν ἀνεσκήρτησαν, ἐνοήσαντες τὸ ἐπισφαλές τῆς θέσεώς των καὶ τὸν κίνδυνον νὰ εἰσέλθῃ τις ἀπροσδοκῆτως — ὅτε τὸ πᾶν δι' αὐτοὺς ᾔθελε καταστραφῇ. Ἠγέρθησαν λοιπὸν καὶ προσεπλάθησαν νὰ ἀποκτήσωσιν ἀταραξίαν τινα, ἡ μὲν λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ παρκακτιμένου τραπεζίου ἐφημερίδα, ἣν προσεποιήθη ὅτι ἀναγινώσκει, καθίσασα ἐπὶ τοῦ ἀνάκλιντρον, ὁ δὲ κύψας ἔξω τοῦ παραθύρου.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, καὶ πάλιν ὁ εἰς κατέπεσεν ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ ἑτέρου.

Μετ' ὀλίγον ἐκείνη ἀνωρθώθη καὶ ἔστη ἐνώπιον αὐτοῦ. Τὸ σῶμα της ἦτο ὥραιότερον καρυάτιδος κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὑψώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω καὶ μετὰ γλυκείας ἄμυ καὶ σταθερᾶς φωνῆς εἶπε:

— Θεέ μου, αὐτὸ δὲν τὸ ἐφάνταζόμεν ποτέ, καὶ ὁ πᾶνδρος νὰ ἐρωτευθῶ· ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι καὶ τοῦτο ἐπαθόν. Σοὶ ὀρκίζομαι ὅμως, Λεάνδρε, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἶμαι ὅλη ἰδική σου.

Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἤκούετο καθαρὰ καὶ ἡχηρά.

— Τί κἀμνεῖς, δυστυχής; τῇ εἶπεν ἐκεῖνος· ὦμι-

λει ταπεινότερα διότι θ' ἀκούσθῃς. Δυνατὸν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἔλθῃ ὁ Στέφανος, καὶ τότε...

— Εἶναι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ, διέκοψεν ἐκείνη, ἀπὸ πολλὰς ὥρας, καὶ δὲν ἐξῆλθεν.

— Ὁ Λεάνδρος ἀνεσκήρτησε· δὲν ἐφάνταζετο ὅτι ἦτο δυνατὸν ἡ γυνὴ ἐκείνη νὰ τολμήσῃ ὅτι ἐτόλμησεν, ἐνῶ εἰς τοίχος ἐχώριζεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ συζύγου. Ἐνόησεν ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ προφανοῦς κινδύνου καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀπομακρυνθῇ.

— Ἀλλὰ μέινε, ἔλεγεν ἐκείνη ἐνθαρρύνουσα ἄμυ καὶ ἱκετεύουσα αὐτόν.

— Au revoir! ὅσον τάχιστα, εἶπεν ὁ Λεάνδρος ἀπορραϊστικῶς καὶ λαβὼν τὸν πλύν του.

Καὶ ἐν τελευταίον μακρὸν καὶ θερμὸν φίλημα ἐπεσφράγισε τὸν ὄρκον τοῦ ἐρωτός των.

Π. Κ. Σ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΓΑΜΟΣ.*

Δὲν ἤργησε νὰ τραπῇ τὴν εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους ἄγουσαν ἀτραπὸν, ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἦτο ἐρημος ἤρξατο τρέχουσα. Πολλάκις πνευστιῶσα ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ ὅπως ἀναπνεύσῃ, ἀμέσως ὅμως πάλιν ἀνεχώρει εἰς τρόπον ὥστε ἐν διαστήματι ἐλάσσονι τῶν δέκα λεπτῶν ἐφθασεν εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτῶν σημεῖον. Τότε ἔστη, τὰ δὲ βλέμματα αὐτῆς ἐδυσθίσθησαν εἰς τὰ βᾶθη τῆς πεδιάδος χωρὶς νὰ ἰδῶσιν τι τὸ ἀνησυχητικόν· οὔτε ἀνθρωποὶ, οὔτε ζῶα, οὐδένα ἦχον ἤκουσε πλὴν τοῦ ταχέως ἰσχυροῦ τῶν βράχων ἀνέμου καὶ κάτωθεν ἀνερχόμενον τὸν ἦχον τοῦ θροῦ τῶν κυμάτων. Ἐστράφη πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ὁ δῶν ἡλῖος ἔστειλε τὰς ἀκτίνας αὐτοῦ διὰ τῶν χαλκοχρῶν νεφῶν, ἐνῶ ἐν τῷ ὀρίζοντι σκοτεινὴ γραμμὴ ἐχάρασσε συγκεχυμένως τὰς ἀκτίνας τῆς Ἑρσέης. Προῦχώρησε πρὸς τὴν καλύβην ἐκ τῆς ὁποίας τὴν προτεραίαν εἶχεν ἐξέλθει ὁ τελωνοφύλαξ καὶ εὗρεν αὐτὴν κενήν.

Ἀναμφιβόλως ὁ Θεὸς ἐπροστάτευε τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ἐπεσκόπησεν κῆθις διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς ἐρήμους ἀγρούς, προσέχουσα μὴ φανῇ σκιαί τις, μὴ αἶφνης κεφαλὴ τις ἀνεφαίνετο ὀπισθεν βάρους, ἢ φωνὴ τις ἤκούετο ὅπως ἀνακόψῃ αὐτήν. Οὐδὲν ὅμως εἶδεν, οὐδὲν ἤκουσε.

Τότε ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσηυχῆθη ἐπὶ μικρὸν οὐχὶ ὑπὲρ ἑαυτῆς, ἀλλ' ὅπως δεθῇ τοῦ Ὑψίστου νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς γονεῖς αὐτῆς.

Εἶτα αἰσθάνομένη ὅτι ἔχανε τὸ θάρος της, ἀναλογιζομένη ὅτι ὅλαι αὗται αἱ βραδυτῆτες ἦσαν ἀναδρία ὅπως κερδήσῃ καιρὸν, ἔφερε τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ

*) Ἰδε ἀριθ. 33, σελ. 650—652.

τοῦ προσώπου, ἔκλειπεν ἑρμητικῶς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βραχδέως, τὴν κεφαλὴν ὑψοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου κατὰ τύχην, ὀδηγουμένη δὲ ὑπὸ τοῦ θροῦ τῶν κυμάτων, ὅστις ἀνήρχετο ἐκ τῶν κάτω.

VII.

Ὁ Κόμιλλος, ὅστις ἐβασίζετο ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεως τῆς Σωσάννης ὅτι θὰ τῷ γράψῃ, εἶχε διατάξει νὰ φέρωσι πρὸς αὐτὸν τὰς ἐπιστολάς του ἅμα ὡς ἔφερεν αὐτὰς ὁ διανομεὺς τοῦ ταχυδρομείου. Εἶχεν ἀρῆσει αὐτὴν τὴν τετάρτην, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνη θὰ ὠμίλει πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς, τὴν νύκτα θὰ ἔγραφε καὶ τῇ πέμπτῃ, ἔνωρις θὰ ἔρριπτε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, θὰ ἔφθανε δὲ αὕτη εἰς Παρισίους ἐγκαίρως ὅπως δοθῇ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον κατὰ τὴν πρώτην διανομὴν, ἐπομένως θὰ εἶχεν αὐτὴν κατὰ τὴν ἐβδόμην καὶ τεσσαρχόντα ἢ τεσσαρχόντα καὶ πέντε τὸ πολὺ λεπτά.

Τῇ ἐβδόμῃ καὶ τεσσαρχόντα πέντε λεπτά ἔφερον πρὸς αὐτὸν δύο ἐπιστολάς.

— Ἡ ἀγαπητὴ μου, ἐφάνη ἀκριβῆς.

Βεβαίως ἡ μία περιεῖχε τὴν ἀπάντησιν τῆς μητρὸς καὶ ἡ ἄλλη τὴν τοῦ πατρὸς μετὰ τὴν τῆς μητρὸς δοθεῖσαν. Καὶ θὰ ἀπερσίσθη βεβαίως ὁ γάμος. Καὶ ἡ σπουδὴ αὐτοῦ ὅπως βεβαιωθῇ καθίστα αὐτὸν ἐξαλλον ἐξ εὐτυχίας. Πάντοτε ἡ Σωσάννη ἔπραττε πλείονα τῶν ὅσα ὑπέσχετο.

Ἐν τούτοις ἡ εἰκὼν τῆς γραφῆς τῶν διευθύνσεων ἐξέπληξεν αὐτόν. Δὲν ἦτο πλέον ἡ τακτικὴ καὶ τολμηρὰ ἐκείνη εἰκὼν τῆς γραφῆς, ἀλλὰ τούναντίον ἀτακτος καὶ ἀκατάστατος, ὅπερ ἐσήμεινε τὴν μεγάλην τῆς Σωσάννης συγκίνησιν ὅτε ἔγραφεν.

Ἀναγνούς τὰς πρώτας γραμμὰς δὲν ἐνόησε καλῶς.

«Δὲν ἤξευρες ὅτι θὰ μὲ ἐφόνευες. . . . Σοὶ κἀμὼν τὴν τιμὴν νὰ σοὶ ἐκμυστηρευθῶ τι. . . . Αὔριον. . . πρὶν ἢ λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θὰ ριφθῶ ἐκ τῶν κρημνῶν τῆς Φλαμμοκμβίλλης εἰς τὴν θάλασσαν».

Δὲν ἐξηκολούθησε τὴν ἀνέγνωσιν, ἀλλ' ὑψὼν τὴν κεφαλὴν ἐσκέφατο ἐὰν μὴ ἐσχαλεύθῃ ὁ νοῦς αὐτοῦ. Ἀποτόμως ἤνοιξε καὶ τὴν ἄλλην ἐπιστολὴν.

«Κόμιλλε, συγγνώμην. Πόσον ὑπέφερα!»

Ἀνέπνευσε καὶ ἐνόμιεν ὅτι ἐνόει. Βεβαίως οἱ γονεῖς αὐτῆς θὰ ἠρνήθησαν κατ' ἀρχὰς καὶ ἐκείνη εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποθάνῃ, εἴτα ὅμως μετενόησαν καὶ ἐκείνη ἔγραψε τὴν δευτέραν ἐκείνην ἐπιστολὴν.

Ἐξηκολούθησε λοιπὸν τὴν ἀνέγνωσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἔστη πάλιν ὡς ἡλίθιος.

«Ὅχι, δὲν εἶσαι σὺ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου, ἐγὼ θέλω ν' ἀποθάνω. . . .»

Διατί ὅμως ὠμίλει περὶ θανάτου;

Διατρέχων μᾶλλον ἢ ἀναγινώσκων τὰς γραμμὰς ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, εἴτα δὲ αἰφνης ἔλαβε πάλιν τὴν πρώτην καὶ ἐπεράτωσε τὴν ἀνέγνωσιν καὶ ταύτης.

Ἦτο ἀληθές, θ' ἀπέθνησκεν. «Αὔριον, πρὶν ἢ λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, ρίπτομαι εἰς τὴν θάλασσαν».

Ἡ αὔριον ἦτο ἡ προηγουμένη ἡμέρα.

Τὰ γόνυα αὐτοῦ ἐλύθησαν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας. Μετὰ στιγμὴν ὅμως ἀποτόμως ἠγέρθη. Ἀφοῦ μετὰ τὴν πρώτην εἶχε γράψῃ καὶ δευτέραν ἐπιστολὴν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μετέβαλεν ἀπόφασιν ὡς εἶχε μεταβάλλει αἰσθημα, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀνέβαλε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς;

Ἀναχωρῶν καὶ ἀφικνούμενος πλησίον τῆς ἡδύνατο νὰ τὴν σώσῃ.

Μολοντί, ἐγίνωσκε τί ὥρα ἦτο, ἔδραμεν εἰς τὸ ἐκκρεμές. Ἦτο ὀγδόη ὥρα μείον λεπτῶν τινῶν, ἡ δὲ ἀμαξοστοιγία ἀνεχώρει διὰ Χερβοῦργον τῇ ὀγδῇ καὶ ἡμισείᾳ, ὡς καὶ ἐκείνη, ἥς εἶχεν ἐπιβῇ τῇ τρίτῃ· ἐὰν ἀνεχώρει ἀμέσως θὰ ἔφθανεν ἐγκαίρως εἰς τὸν σταθμόν. Κατῆλθε τὴν κλίμακα ἀνὰ τέσσαρας βαθμίδας, προσεκάλεσεν ἄμαξαν διερχομένην, ὑπεσχέθη ἔν φράγκον δῶρον τῷ ἀμαξηλάτῃ καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ἔνθα πωλοῦσι τὰ εἰσιτήρια ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πωλητὴς αὐτῶν ἡτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον.

— Ἐν εἰσιτήριον πρώτης θέσεως διὰ Βαλόνην.

Ἐν τῇ ἀμάξῃ ἀνέγνω αὐθις τὰς ἐπιστολάς, ἐὰν μὴ ἐν πλήρει νηφαλιότητι νοῦ τοῦλάχιστον ὅμως μετὰ μεζονος προσοχῆς, χωρὶς νὰ καταλίπῃ τίποτε, περπατῶν τὴν μίαν καὶ ἀρχόμενος τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἄλλης. Μεθ' ὅλον ὅμως τὸ ὀριστικὸν τοῦ ὕφους αὐτῶν δὲν ἡδύνατο ἔτι νὰ πιστεύσῃ. Ἐσκέπτετο ὅτι θὰ ἔγραψεν αὐτὰς ἐν στιγμαῖς πυρεσσοῦσης φαντασίας καὶ ὅτι νῦν θὰ καθυσύχασε. Μήτοι αὐτοκτονεῖ τις ὅταν ἀγαπᾶται; ἐκείνη δ' ἐγίνωσκε πόσον περιπαθῶς ἠγαπᾶτο καὶ τὸ ἔλεγεν αὐτὴ αὕτη. Κἂν ἔτι εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀνέλθῃ τὴν ἀτραπὸν τῶν βράχων, τελευταία δειλία, τυχερὸν τι γεγονός, ἐπέμβασις τις τῆς Θεῆας Προνοίας τὴν ἔσωσε.

Τοιοῦτοτρόπως ἔφθασεν εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ ἐκ τῆς μιᾶς ιδέας μεταπίπτων εἰς τὴν ἄλλην, κυμαινόμενος μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων, μὴ τολμῶν νὰ παραδεχθῇ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην, ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἔντρομος.

Ἐν Βαλόνῃ ἔδραμε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον ἐν ᾧ τὴν παρασκευὴν εἶχεν εὖρει ἄμαξαν, ἐπέτυχε τὸν αὐτὸν ἀμαξηλάτην καὶ ἀνεχώρησεν ἐν σπουδῇ.

Ἦτο ἔτι ἡμέρα ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν προκουμαίαν τῆς Διελέτης μολοντί ὁ ἥλιος εἶχε δύσει. Μακρόθεν παρετήρησε πρὸ τοῦ ξενοδοχείου ὁμάδα ἀνδρῶν ὁμιλούντων ζωηρῶς, τοῦτο δ' ἐφάνη αὐτῷ ἀπαίσιον. Ἐπῆδησε κάτω τῆς ἀμάξης καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ μαγειρεῖον.

— Ὁ κ. Κεπέλ;

— Ἀ! τὸν καυμένον τὸν ἄνθρωπον!

Τὸ ὕψος ὡς καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ξενοδοχείου ἀπεκάλυπτον αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶναι δυνατόν; ἐπιθύρισε χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ τί λέγει καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς πλατυτάτης τραπέζης, παρὰ τὴν ὁποίαν ἔστατο.

— Μόνον κατὰ τὴν παλirroian εὐρέθη ὁ νεκρὸς τῆς καυμένης τῆς νέας, δὲν εἶναι ἔτι δύο ὥραι ποῦ τὴν ἔφεραν.

— Εἶναι πληγωμένη;

— Ὅταν πίπτῃ κανεῖς ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων δὲν πληγόνεται μόνον.

Ἦτο ἀληθές, δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλῃ καὶ ἤρξατο νὰ τρέμῃ.

— Πρέπει νὰ καθήσετε, κύριε. Παρόμοιον συμβεβηκός, ὅταν μάλιστα δὲν τὸ ἀναμένη κανεῖς. Τί δυστυχία; Θεέ μου!

Ἔφεραν αὐτῷ κάθισμα, τὸν περιεκύκλουν.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὸν κ. Καπὲλ.

— Εἶναι εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ταλαιπώρου νέας μετὰ τῆς κ. Καπὲλ· θὰ σὲς ὁδηγήσουν.

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα χωρὶς νὰ βλέπῃ τὰς βαθμίδας, φθὰς δὲ εἰς τὸν διάδρομον πρὸ τοῦ θαλάμου ἤκουσεν ἔνδοθεν λυγμούς. Τότε διέταξε τὴν ὑπηρετρίαν, ἥτις ὡδήγει αὐτὸν ν' ἀποσυρθῇ καὶ ἀνέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ὥσπερ ὅπως συνέλθῃ καὶ καθησυχῇ. Ἐπὶ τέλους ἤνοιξε τὴν θύραν, ὁ δὲ κ. Καπὲλ, ὅστις ἴστατο ὀρθὸς πρὸ τῆς κλίνης καὶ παρὰ τὴν λιπώδη σὺζυγόν του ἐστράφη.

— Ποῖος εἶναι;

— Ἐγώ, ὁ Κάμιλλος Ροσσά.

— Κύριε Ροσσά! Σεῖς!

Ὁ Κάμιλλος ἐνόησεν ὅτι ἔδει νὰ δικαιολογήσῃ, νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ, ἐὰν μὴ ἤθελε νὰ προσδώσῃ τὸ μυστικὸν τῆς Σωσάννης.

— Εἰρχόμεν νὰ τὴν ζητήσω εἰς γάμον.

— Σεῖς!

Εἶτα δὲ στρεφόμενος πρὸς τὴν σὺζυγόν του·

— Ἦτο ὁ Κάμιλλος λοιπόν! εἶπε.

Καὶ ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας του πρὸς τὸν Κάμιλλον ἀνέκραξεν·

— Υἱέ μου!

Hector Malot.

(Μετάφρασις Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ).

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 7 ἰουνίου.

Προεδρεία Δ. Μαλιάδου. — Ἀναγνωσθέντων καὶ ἐπικυρωθέντων τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας συνεδρίας, ὁ κ. γεν. γραμματεὺς ἀνακοινουῖται περίληψιν τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τὰς βιβλίων προσφορὰς. Προσένεγκον δὲ βιβλία ὁ μὲν κ. Ἰωάννης Σκαλτσούνης τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν σύγγραμμα «Περὶ γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου· ἀρμονίαί χριστιανισμοῦ καὶ ἐπιστήμης», οἱ δὲ κ.κ. Δ. Ταυδάκος καὶ Π. Στεφάνοβικ ἐκατὸν ἀντίτυπα τοῦ «Παιδαγωγικοῦ ἐγκολπίου»

(πρώτης ἐκδόσεως) τοῦ κ. Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου, πρὸς δωρεὰν διανομὴν εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων Μικρᾶς Ἀσίας. Πρὸς τοὺς δωρητὰς ὁ πρόεδρος ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας τοῦ Συλλόγου.

Ὁ κ. Μ. Κεφάλας, ἀντιπρόεδρος, λαβὼν τὸν λόγον ἐπανέρχεται ἐπὶ τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Περδικίδου παρατηρήσεων εἰς τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Ματθαίου Παρανίκα «Περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου». Ὁ κ. Περδικίδης, παρατηρεῖ ὁ κ. Κεφάλας, εἶπεν ὅτι σφάλλεται δεινῶς ὁ κ. Παρανίκας ἀποδεχόμενος ὅτι Ρωμανὸς ὁ μελωδὸς ὑπῆρξεν ἐπὶ Ἀναστασίου Α'. Τοῦτο δὲ ἀντικρούουν ὁ κ. Κεφάλας προσάγει τὸν γνωστὸν βυζαντινολόγον, καθηγητὴν τοῦ ἐν Μονάχῳ πανεπιστημίου καὶ ἐκδότην τοῦ *Byzantinische Literaturgeschichte* Dr Krumbacher, ὅστις ἐπραγματεύσατο ἐν τῷ κατὰ τὸ ἔτος 1891 δημοσιευθέντι εἰρημένῳ συγγράμματι αὐτοῦ περὶ τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀπασχολούντων ἡμᾶς ζητημάτων. Καὶ πρῶτον περὶ Ρωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ, λέγει ὁ σοφὸς συγγραφεὺς, ἔχομεν μέχρι τοῦ νῦν μόνην ἀρχαίαν πηγὴν τὸ συναξάριον τῆς εὐρετικῆς αὐτοῦ, 1 ὀκτωβρίου, ὅπου λέγεται ἀπλῶς ὅτι ὑπῆρξεν ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀναστασίου τοῦ Βασιλέως, δὲν δηλοῦται δὲ ἂν ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ Α' (491—518) ἢ ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ Β' (713—716). Ὁ Pitra καὶ ὁ Stevenson ἀποφαίνονται ὑπὲρ τοῦ Α', ὁ Christ καὶ ὁ Jacobi ὑπὲρ τοῦ Β', ὁ δὲ Bouvy παραδέχεται ὡς ἐποχὴν τοῦ Ρωμανοῦ τὸν μεταξὺ τῶν δύο Ἀναστασίων χρόνον καὶ ὁ Deutschmann τὴν τοῦ Α' Ἀναστασίου. Τὰς γνώμας ταύτας ἐχολιάσας ὁ κ. Krumbacher ἀποφαίνεται ὅτι ἀπίθανος φαίνεται ἡ γνώμη τῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀναστασίου Β' γνωματευόντων.

Ἐρχόμενος δὲ ὕστερον ὁ κ. Κεφάλας εἰς τὴν γνώμην τοῦ κ. Περδικίδου, ὅτι Ἰωσήφ ὁ ὑμνογράφος ἦν ἀνεψιὸς τοῦ Ρωμανοῦ καὶ ἐπομένως ὅτι ὁ ἀνεψιὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ τρεῖς αἰῶνας ὕστερον τοῦ θείου, ἐρωτᾷ τὸν κ. Περδικίδην ποῦ στηριζεῖ τὴν γνώμην ταύτην, διότι ὁ κ. Krumbacher ἐν τῷ αὐτῷ συγγράμματι αὐτοῦ, ἐκθεῖς τὰς διαφόρους περιπλανήσεις Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου, λέγει ὅτι ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Θεοδώρας (842—856). Περὶ δὲ τῆς λέξεως οἶκος ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκδοχῆς, περὶ ἧς ὁ κ. Περδικίδης εἶπεν ὅτι ἐλήφθη ἐκ τῆς ἀραβικῆς, ὁ κ. Krumbacher ἀποδείκνυσιν ὅτι μόνος ἐπὶ τῆς παρακμῆς τῆς ὑμνογραφίας, ἀπὸ τοῦ 9ου αἰῶνος, παρατηρεῖται ἐπίδρασις τις ἐπ' αὐτῆς ξενικὴ ἐκ Συκελίας καὶ Συρίας, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τοῦ Ρωμανοῦ, παρὰ τῷ Ἰωσήφ καὶ λοιποῖς. Ἄν ἐπὶ Ρωμανοῦ ἐτέθη ἐν χρῆσει ἡ λέξις οἶκος, λίαν πιθανὴ φαίνεται ἡ ἐβραϊκὴ γένεσις τῆς ἐκδοχῆς. Ἄν εἶχεν ἀρχὴν ἀραβικὴν, βεβαίως πρῶτος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς καὶ Κοσμᾶς ὁ Ἱεροσολυμίτης θὰ μετεχειρίζετο αὐτήν, διότι παρ' αὐτοῖς τὸ πρῶτον παρατηρεῖται ποιά τις ἐπίδρασις τῆς ἀραβικῆς.

Ὁ κ. πρόεδρος ἀναβάλλει τὴν συζήτησιν εἰς ἐπομένην συνεδρίαν, τοῦ κ. Περδικίδου δηλοῦντος ὅτι διὰ μακρῶν ἔχει ν' ὀπαντήσῃ.

Εἶτα ὁ λόγος δίδεται τῷ αἰδ. πατρὶ César Tontini de Quarenghi Barnabite, ἀντιπροσώπῳ τῆς ἐν Βονωνίᾳ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὅστις ἀνέγνω γαλλιστὶ τὸ πρῶτον μέρος τῆς «Περὶ τῆς ἐνοποιήσεως ἐν